

Lublin, dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie
XI Wydział Karny Odwoławczy

Sygn. akt: XI Ka 562/23

WNIOSEK O WYŁĄCZENIE SĘDZIEGO

Na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 16 § 1 k.p.w., wnoszę o wyłączenie SSO Magdaleny Kurczewskiej-Śmiech od rozpoznania niniejszej sprawy z powodu zaistnienia okoliczności, które ujawniły się w toku postępowania, a które wywołują uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności. W szczególności poprzez:

I. Uniemożliwienie skutecznej realizacji prawa do obrony, polegającej na :

- 1) niezapoznaniu się z treścią odpowiedzi obrońcy obwinionego na apelację (pismo procesowe z dnia 2 sierpnia 2023 r.) – wskutek czego SSO Magdalena Kurczewska-Śmiech nie potrafiła zreferować tego pisma na rozprawie w dniu 14 września 2023 r.;
- 2) oddaleniu – bez jakichkolwiek logicznych podstaw – wniosku dowodowego złożonego na rozprawie przez obwinionego, który zmierzał do jednoznacznie korzystnych dla niego konstatacji dowodowych oraz **usunięciu z protokołu rozprawy treści przedmiotowego wniosku oraz tezy dowodowej**;
- 3) przerywaniu, a *de facto* uniemożliwieniu, obwinionemu wygłoszenia w całości mowy obrończej;
- 4) nie wykonaniu obowiązku, o którym mowa w § 84 ust. 1 7 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych, tj. obowiązku wprowadzania do systemu teleinformatycznego treści postanowienia o dopuszczeniu uzupełniającej opinii biegłego – co zapewne miało skutkować tym, aby obwiniony nie dowiedział się o tym, że opinia taka jest wywoływana;
- 5) manipulowaniu treścią protokołu rozprawy, a nawet sfalszowanie protokołu rozprawy poprzez:
 - usunięcie z protokołu treści obszernego wniosku dowodowego złożonego przez obwinionego;
 - usunięcie z protokołu rozprawy tej części postanowienia o powołaniu biegłego, w której Sąd wskazał przyczynę (podstawy) podjęcia tego orzeczenia;

- dopisanie do sentencji przedmiotowego postanowienia obszernego fragmentu, odnoszącego się do zakresu zadań postawionych biegłemu.
- dopisanie do protokołu imienia i nazwiska biegłego Przemysława Kałkowskiego, podczas, gdy na rozprawie sędzia nie wskazała żadnego nazwiska (ewidentny fałsz intelektualny);

II. Posiadanie określonego nastawienia do sprawy, z którego wynika, że Sędzia bezpośrednio zmierza do doprowadzenia do skazania obwinionego – i to z naruszeniem podstawowych zasad konstytucyjnych i procesowych, poprzez:

- 1) prowadzenie postępowania dowodowego poza zakresem zaskarżenia z naruszeniem zakazu *reformationis in peius* oraz prowadzenie na poziomie II instancji nowych ustaleń faktycznych, usiłując tym samym pozbawić obwinionego prawa do zaskarżenia tych ustaleń do sądu wyższej instancji;
- 2) dopuszczenie dowodu z opinii biegłego bez wskazania właściwych podstaw prawnych oraz bez wskazania wynikających z przepisów prawa określonych racji faktycznych;
- 3) powierzenie sporządzenia opinii biegłego osobie, która nie posiada wiedzy specjalnej w zakresie pomiarów prędkości urządzenia laserowymi i nie jest biegłym wpisanym na listę biegłych w zakresie tej specjalności;
- 4) ewidentne zmierzanie do uchylecia wyroku I instancji oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu i związania tegoż Sądu nowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd II instancji, których również obwiniony nie będzie mógł instancyjnie zaskarżyć;
- 5) uwłacza niezawisłości sędziowskiej poprzez podejmowanie decyzji procesowych w niniejszej sprawie wspólnie z innymi osobami (osobą).

III. Niedopełnienie obowiązku czuwania nad zachowaniem bezstronności i niepowiadomienie o okoliczności, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k., poprzez niezłożenie żądania wyłączenia od udziału w sprawie – pomimo pozostawania od dnia 30 sierpnia 2022 r. w konflikcie z obwinionym, a konflikt ten z biegiem czasu coraz bardziej eskaluje.

Uzasadnienie

Ad. I-1

Obrońca obwinionego – pismem z dnia 2 sierpnia 2023 r. – przesłał do akt sprawy odpowiedź na apelację oskarżyciela publicznego. W piśmie tym zaprezentowana została skrócona odpowiedź na postawione w apelacji zarzuty oraz szersze odniesienie do podniesionych w apelacji zarzutów oraz postulatów dowodowych. Forma tego pisma odbiegała nieco od przyjętych standardów. Nie ma w nim ani sentencji ani konkluzji. Żeby poznać treść tego pisma i zrozumieć jego sens – trzeba po prostu przeczytać go od początku do końca.

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech nie przeczytała tego pisma, chociaż zalegało ono w aktach sprawy kilka tygodni. Na rozprawie, zabierając się za jego referowanie, najpierw nerwowo szukała sentencji, a potem konkluzji

pisma i – nie znajdując powyższych – jej referat ograniczył się do kompromitującej „kakofonii słownej”.

A oto stenogram referatu Sędziego odnośnie, znajdującego się w aktach sprawy pisma procesowego, złożonego przez obrońcę:

„Na, na, nnnnna [dłuższa przerwa] tekst apelacji została złożona odpowiedź [krótka przerwa] na apelację z 2. sierpnia 2023 r. Stanowisko obrony, co do treści tego wyroku, eeee [dłuższa przerwa] konkluzja (dłuższa przerwa, kartkowanie), konkluzja [przerwa] jest taka, że [dłuższa przerwa] oskarżyciel publiczny utracił prawo do powoływania się na okoliczności, tj. w związku z tym z opinią biegłego, co do którego w uzasadnieniu takie stanowisko zostało zwarte.”

Dowód: nagranie audio rozprawy z dnia 14 września 2023 r., płyta nr 1 – w załączeniu

Reasumując. Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech w ogóle nie jest zainteresowana linią obrony prezentowaną przez obrońcę obwinionego – i to do tego stopnia, że nawet nie zapoznaje się z prezentowanymi przez niego tezami. Taka postawa jest wyrazem lekceważenia strony postępowania i dobitnym przykładem stronniczego nastawiania sędziego do obwinionego i jego obrońcy.

Ad. I-2

Podczas rozprawy apelacyjnej, która odbywała się w dniu 14 września 2023 r. – w ramach przewodu sądowego – obwiniony złożył obszernie uargumentowany wniosek dowodowy o powołanie biegłego z zakresu strzelectwa sportowego.

Wniosek ten był na bieżąco protokolowany przez protokolanta – co słyhać wyraźnie na nagraniu. **Treść tego wniosku – wraz z tezą dowodową – została jednak przez SSO Kurczewską-Śmiech usunięta z protokołu** i zastąpiona słowami „na okoliczności sformułowane we wniosku dowodowym na k. 41”.

W protokole rozprawy z dnia 14 września 2023 r. zapisano:

„obwiniony wnosi o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu strzelectwa sportowego na okoliczności sformułowane we wniosku dowodowym na k. 41.”

„Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy jako niemający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto w aktach sprawy znajdują się dokumenty poświadczające odbycie szkoleń przez funkcjonariuszy policji.”

W rzeczywistości treść składanego wniosku była następująca:

Obwiniony: „Ponawiam swój wniosek złożony na etapie I instancji, a więc nie utraciłem prawa do jego ponawiania, o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, ale nie biegłego z zakresu pomiarów prędkości, ale biegłego z zakresu strzelectwa sportowego, z udziałem funkcjonariuszki, która dokonywała pomiaru, a tezę dowodową będzie, to, że nawet gdyby urządzenie było sprawne i nawet jeśli policjantka trochę poćwiczy strzelectwo, to dalej okaże się, że pole celowania z tego urządzenia jest tak duże, że w przypadku, kiedy wykonywany jest pomiar pojazdu jadącego sto kilkadziesiąt metrów od operatora, w obiektywie, w polu tego celowania, czyli w zasięgu promieniowania laserowego, znajdzie się też ten drugi samochód. W moim przypadku było to BMW, jadące szybciej, wyprzedzało wężykiem trzy samochody – i zostało to w procesie udowodnione, że jechało szybciej. I ten dowód wykaże, że nawet przy idealnym pomiarze – bo do tego zmierza oskarżenie, że funkcjonariuszka źle wykonała test. Ten dowód zmierza do tego, że nawet gdyby funkcjonariuszka prawidłowo wykonała test, to i tak pomiar ten nie może zostać uznany za źródło dowodowe, dlatego, że w obiektywie – tak to powiem potocznie – były co najmniej dwa samochody, w tym jeden, który jechał szybciej ode mnie”.

Sąd: Dziękuję. Stanowisko strony przeciwnej?

Oskarżyciel Publiczny: Wnoszę o nieuwzględnienie wniosków dowodowych. Uzasadnić?

Sąd: Proszę uzasadnić, tak.

Oskarżyciel publiczny: Ponieważ w ocenie oskarżyciela jest to wniosek nieprzydatny dla tego postępowania z uwagi, iż nikt nie kwestionował uprawnień i zdolności do pełnienia służby przez funkcjonariusza policji. Jest on dopuszczony do służby. Posiada stosowne przeszkolenia, jak do obsługi tego konkretnego urządzenia. Natomiast odnośnie strzelectwa i wyniku strzelania funkcjonariusza, przeprowadzane są testy. Obecnie w tym roku została przeprowadzona zmiana, chyba cztery razy do roku. Nikt nie kwestionował uprawnień policjanta, dlatego wnoszę o oddalenie wniosku.

Sąd: Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy, jako nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto również na karcie 64 i następne znajdują się dowody związane ze szkoleniem, które funkcjonariusze odbyli w zakresie strzelania. Ponieważ to, co pan podnosi, to jest bardziej kwestia dowodu z opinii osoby, która... jednak pomiaru prędkości. Z uwagi na to, że to jest jednak kwestia, żeby się odniósł do tego samochodu, o którym pan mówi. W tej formie, w jakiej został złożony Sąd takiego dowodu nie dopuści.

Obwiniony: *Sąd jedno słowo ad vocem pozwoli. Wysoki Sądzie, znam nazwiska i opinie wszystkich biegłych, którzy opiniują w sprawach o pomiar prędkości – jest ich ok. 25 – i żaden z nich nie zna nawet terminu, o którym my mówimy i żaden z nich nie zna nawet najbardziej podstawowych kwestii z zakresu strzelectwa. Więc po prostu, jeśli Sąd powoła biegłego od pomiarów prędkości, to on się tylko skompromituje, to gwarantuję.*

Sąd: *To jest pana pogląd. Ma pan prawo, oczywiście, do takich poglądów.*

Dowód: nagranie audio rozprawy z dnia 14 września 2023 r., płyta nr 2 – w załączeniu

Reasumując:

1. Wniosek dowodowy obwinionego zmierzał ku wykazaniu, że nawet jeśli urządzenie pomiarowe było sprawne, a jego operator posiada określone kwalifikacje do wykonywania pomiarów, to i tak – ze względu na określoną specyfikę urządzenia TruCam II - pomiaru nie można będzie uznać za miarodajny, bo w polu celowania będą się znajdowały – oprócz pojazdu obwinionego – także inne pojazdy, w tym na pewno samochód BMW, który jechał za pojazdem kierowanym przez obwinionego – i w dodatku jechał szybciej.
2. Dowód ten nie miał na celu wykazanie, że funkcjonariuszka nie ma odpowiednich szkoleń – dlatego też oddalenie przez Sąd przedmiotowego wniosku na tej podstawie, że w aktach sprawy znajdują się dokumenty potwierdzające jej przeszkolenie było pozbawione jakiegokolwiek logiki – było zatem podyktowane tylko i wyłącznie stronniczością sędziego.
3. Usunięcie treści wniosku dowodowego z protokołu sprawia, że proces staje się nietransparentny. Zmanipulowany protokół wypacza bowiem przebieg rozprawy, przeinacza sens wypowiedzi obwinionego. Zmanipulowany protokół utrudnia lub nawet uniemożliwia kontrolę prawidłowości wydanego orzeczenia.

Ad. I-3

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech dwukrotnie przerwała obwinionemu jego wypowiedź w czasie wygłaszania głosu obrończego. W konsekwencji obwiniony przestał wygłaszać swoją mowę, z powodu braku warunków do jej kontynuacji.

Dowód: nagranie audio rozprawy z dnia 14 września 2023 r., płyta nr 3 – w załączeniu.

Ad. I-4

W dniu 11 stycznia 2024 r. SSO Magdalena Kurczewska-Śmiech zarządziła ponowne przedstawienie akt biegłemu Kałkowskiemu celem

sporządzenia opinii uzupełniającej. Przedmiotowego zarządzenia sędzia nie zamieściła jednak w systemie informatycznym – co było jej obowiązkiem. Zapewne chodziło o to, aby obwiniony nie dowiedział się, że w sprawie przygotowywana jest kolejna opinia. Akta sprawy wraz z opinią zostały zwrócone na 5 dni przed wyznaczoną terminem wyznaczonej rozprawy. Obwiniony przypadkowo dowiedział się o tej opinii przeglądając akta sprawy w dniu 23 lutego 2024 r. Jest oczywiście rzeczą nie możliwą skonsultowanie nowej opinii z właściwymi rzeczoznawcami i przygotowanie ewentualnych zastrzeżeń do opinii w tak krótkim czasie. SSO Kurczewska-Śmiech robi zatem wszystko, aby utrudnić obwinionemu obronę. Jest to działanie perfidne.

Ad. I-5

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech dokonała na szeroką skalę manipulacji treścią protokołu rozprawy z dnia 14 września 2023 r. – w ten sposób, aby usunąć z niego istotne dla sprawy, a jednocześnie korzystne dla obwinionego fragmenty, w tym w szczególności poprzez usunięcie treści obszernego wniosku dowodowego złożonego przez obwinionego. Z protokołu usunięto też dyspozytywną część postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego.

Zauważyć należy, iż protokół rozprawy był sporządzany na bieżąco. Protokółant ze sprawnością stenotypisty zapisywał szczegółowo wszystko to, co się działo na rozprawie. Wszyscy uczestnicy rozprawy byli przekonani, że wszystko, co się dzieje jest dokładnie protokołowane. Tymczasem okazało się, że z protokołu usunięte zostały najistotniejsze – z punktu widzenia rzetelności procesu – passusy – w tym treść wniosku dowodowego oraz sentencja postanowienia Sądu.

Z kolei do protokołu dopisane zostały teksty, które nie zostały wyartykułowane na rozprawie. Dopisano do sentencji przedmiotowego postanowienia obszerny fragment, odnoszącego się do zakresu zadań postawionych biegłemu (poszerzając ten zakres) oraz dopisano do protokołu imię i nazwiska biegłego Przemysława Kałkowskiego - podczas, gdy na rozprawie sędzia nie wskazała żadnego nazwiska (jest to ewidentny fałsz intelektualny).

Poniższa tabela ilustruje ten proceder i odnosi się do dwóch wymienionych powyżej sytuacji: oddalenia wniosku dowodowego obwinionego oraz postanowienia o dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

W lewej części tabeli zamieszczone są teksty, które były na rozprawie artykułowane. Ciemnym tłem zaznaczono fragmenty usunięte przez *Iudex Suspectus*.

W prawej części tabeli zamieszczono zmanipulowany tekst protokołu – zaznaczając szarym tłem fragmenty, które zostały dopisane, a które nie zostały wyartykułowane podczas rozprawy

Lp.	Prawdziwy przebieg rozprawy	Zmanipulowany protokół
1.	Obwiniony: „Ponawiam swój	Obwiniony wnosi o

wniosek złożony na etapie I instancji, a więc nie utraciłem prawa do jego ponawiania, o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, ale nie biegłego z zakresu pomiarów prędkości, ale biegłego z zakresu strzelectwa sportowego, z udziałem funkcjonariuszki, która dokonywała pomiaru, a tezę dowodową będzie, to, że nawet gdyby urządzenie było sprawne i nawet jeśli policjantka trochę poćwiczy strzelectwo, to dalej okaże się, że pole celowania z tego urządzenia jest tak duże, że w przypadku, kiedy wykonywany jest pomiar pojazdu jadącego sto kilkadziesiąt metrów od operatora, w obiektywie, w polu tego celowania, czyli w zasięgu promieniowania laserowego, znajdzie się też ten drugi samochód. W moim przypadku było to BMW, jadące szybciej, wyprzedzało wężykiem trzy samochody – i zostało to w procesie udowodnione, że jechało szybciej. I ten dowód wykaze, że nawet przy idealnym pomiarze – bo do tego zmierza oskarżenie, że funkcjonariuszka źle wykonała test. Ten dowód zmierza do tego, że nawet gdyby funkcjonariuszka prawidłowo wykonała test, to i tak pomiar ten nie może zostać uznany za źródło dowodowe, dlatego, że w obiektywie – tak to powiem potocznie – były co najmniej dwa samochody, w tym jeden, który jechał szybciej ode mnie”.

Sąd: Dziękuję. Stanowisko strony przeciwnej?

Oskarżyciel Publiczny: Wnoszę o nieuwzględnienie wniosków dowodowych. Uzasadniać?

Sąd: Proszę uzasadnić, tak.

Oskarżyciel publiczny:

przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu strzelectwa sportowego na okoliczności sformułowane we wniosku dowodowym na k. 41.

Przedstawiciel KMP w Lublinie wnosi o nieuwzględnienie wniosku.

Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy jako niemający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto w aktach sprawy znajdują się dokumenty poświadczające odbycie szkoleń przez funkcjonariuszy policji.

Ponieważ w ocenie oskarżyciela jest to wniosek nieprzydatny dla tego postępowania z uwagi, iż nikt nie kwestionował uprawnień i zdolności do pełnienia służby przez funkcjonariusza policji. Jest on dopuszczony do służby. Posiada stosowne przeszkolenia, jak do obsługi tego konkretnego urzędnika. Natomiast odnośnie strzelectwa i wyniku strzelania funkcjonariusza, przeprowadzane są testy. Obecnie w tym roku została przeprowadzona zmiana, chyba cztery razy do roku. Nikt nie kwestionował uprawnień policjanta, dlatego wnoszę o oddalenie wniosku.

Sąd: Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy, jako nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto również na karcie 64 i następne znajdują się dowody związane ze szkoleniem, które funkcjonariusze odbyli w zakresie strzelania.

Ponieważ to, co pan podnosi, to jest bardziej kwestia dowodu z opinii osoby, która... jednak pomiaru prędkości. Z uwagi na to, że to jest jednak kwestia, żeby się odniósł do tego samochodu, o którym pan mówi. W tej formie, w jakiej został złożony Sąd takiego dowodu nie dopuści.

Obwiniony: Sąd jedno słowo ad vocem pozwoli. Wysoki Sądzie, znam nazwiska i opinie wszystkich biegłych, którzy opiniują w sprawach o pomiar prędkości – jest ich ok. 25 – i żaden z nich nie zna nawet terminu, o którym my mówimy i żaden z nich nie zna nawet najbardziej podstawowych kwestii z zakresu strzelectwa. Więc po prostu, jeśli Sąd powoła biegłego pomiarów prędkości, to

	<p>on się tylko skompromituje, to gwarantuję.</p> <p>Sąd: To jest pana pogląd. Ma pan prawo, oczywiście, do takich poglądów.</p> <p>Oskarżyciel Publiczny: Wnoszę o nieuwzględnienie wniosków dowodowych. Uzasadniać?</p> <p>Sąd: Proszę uzasadnić, tak.</p> <p>Oskarżyciel publiczny: Ponieważ w ocenie oskarżyciela jest to wniosek nieprzydatny dla tego postępowania z uwagi, iż nikt nie kwestionował uprawnień i zdolności do pełnienia służby przez funkcjonariusza policji. Jest on dopuszczony do służby. Posiada stosowne przeszkolenia, jak do obsługi tego konkretnego urzędu. Natomiast odnośnie strzelectwa i wyniku strzelania funkcjonariusza, przeprowadzane są testy. Obecnie w tym roku została przeprowadzona zmiana, chyba cztery razy do roku. Nikt nie kwestionował uprawnień policjanta, dlatego wnoszę o oddalenie wniosku.</p> <p>Sąd: Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy, jako nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto również na karcie 64 i następne znajdują się dowody związane ze szkoleniem, które funkcjonariusze odbyli w zakresie strzelania. Ponieważ to, co pan podnosi, to jest bardziej kwestia dowodu z opinii osoby, która jednak pomiaru prędkości. Z uwagi na to, że to jest jednak kwestia, żeby się odniósł do tego samochodu, o którym pan mówi. W tej formie, w jakiej został złożony Sąd takiego dowodu nie dopuści.</p>	
2.	„Sąd po wysłuchaniu stron postanowił z urzędu dopuścić	Sąd postanowił z urzędu na podstawie art. 39 § 1 k.p.w. w zw. z

<p>dowód z opinii biegłego, na podst. art. 39 § 1 k.p.k., przede wszystkim ze względu na treść uzasadnienia Sądu Rejonowego, która zawiera stanowiska co do niemiarydajności tego pomiaru bez właściwego uzasadnienia i bez wskazania takich argumentów, które dla Sądu Okręgowego byłyby jasne i merytoryczne. W związku z tym sprawa nie wróci na tym etapie do Sądu Rejonowego. Sąd zweryfikuje ten materiał dowodowy opinią biegłego, który się wypowie w zakresie tego, czy to urządzenie było sprawne, czy pomiar był wykonany prawidłowo, odniesie się również do stanu pojazdu”</p>	<p>art. 42 § 1 k.p.w. dopuścić dowód z opinii biegłego z listy biegłych SO w Lublinie Przemysława Kałkowskiego, który po zapoznaniu się z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy w szczególności zapisami na płytach na k. 5 i k.42 wypowie się, czy pomiar wykonany tym urządzeniem TruCam 2 był dokonany prawidłowo, czy urządzenie było sprawne; wypowie się co do możliwego wpływu na pomiar znajdującego się w pobliżu samochodu BMW i czy dokonany pomiar dotyczył samochodu obwinionego czy mógł dotyczyć też innego samochodu. Wypowie się również co do prawidłowości wykonanego testu stałej odległości, określi znaczenie wyniku testu na poziomie 41,6 m, mając na uwadze informacje na k. 145. Uwzględni przy opiniowaniu dowody na k. 141 i k. 142 w zakresie sprawności pojazdu obwinionego i możliwości rozwinięcia zarzuconej mu prędkości w zaistniałej sytuacji drogowej.</p>
---	--

Ad. II-1.

Sędzia Magdalena Kurczewska—Śmiech świadomie prowadzi w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe poza zakresem zaskarżenia oraz z naruszeniem zakazu *reformationis in peius*.

Wydając na rozprawie w dniu 14 września 2023 r. postanowienie o dopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego – jako podstawę tego orzeczenia wskazała następujące okoliczności:

„Sąd po wysłuchaniu stron postanowił z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego, na podst. art. 39 § 1 k.p.k., przede wszystkim ze względu na treść uzasadnienia Sądu Rejonowego, która zawiera stanowiska co do niemiarydajności tego pomiaru bez właściwego uzasadnienia i bez wskazania takich argumentów, które dla Sądu Okręgowego byłyby jasne i merytoryczne. W związku z tym sprawa nie wróci na tym etapie do Sądu Rejonowego. Sąd zweryfikuje ten materiał dowodowy opinią biegłego, który się wypowie w zakresie

tego, czy to urządzenie było sprawne, czy pomiar był wykonany prawidłowo, odniesie się również do stanu pojazdu”

Dowód: nagranie audio rozprawy z dnia 14 września 2023 r., płyta nr 4 – w załączeniu.

Powyższa treść postanowienia została zaprotokołowana, a następnie **została usunięta z protokołu i zastąpiona innym tekstem** – zasadniczo różnym od powyższego, pomijającym w szczególności podstawy wydania tego orzeczenia.

Z usuniętego z protokołu tekstu postanowienia wynika, że sędzia Kurczewska-Śmiech zamierza uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, jednakże nie z powodu podniesionych przez oskarżyciela zarzutów, ale tylko dlatego, że wyrok Sądu Rejonowego jej się nie podoba, a ściślej mówiąc nie podoba jej się uzasadnienie tego orzeczenia – co jest rzeczą niedopuszczalną.

W związku z powyższym należy powtórzyć za klasykiem (SNN Dariuszem Świeckim), że zakaz *reformationis in peius* statuuje zasadę, że sąd odwoławczy nie może pogorszyć sytuacji procesowej oskarżonego, gdy środek odwoławczy nie został wniesiony na jego niekorzyść, a ponadto pomimo wniesienia środka odwoławczego na niekorzyść sąd odwoławczy nie może orzec na niekorzyść poza granicami zaskarżenia oraz poza granicami zarzutów, chyba że ustawa to przewiduje. W wypadku wniesienia apelacji na niekorzyść obwinionego przez oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika, zgodnie z art. 434 § 1 zdanie drugie k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść obwinionego tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym lub podlegających uwzględnieniu z urzędu. Tym samym w uzasadnieniu należy przedstawić wyniki kontroli odwoławczej tylko odnośnie do oceny zasadności wskazanych zarzutów (por. D. Świecki, *Metodyka pracy sędziego w sprawach o wykroczenia, WKP 2012*).

Zakaz *reformationis in peius* nie tylko odnosi się do sytuacji, gdy wniesiono środek odwoławczy wyłącznie na korzyść oskarżonego, a więc gdy nie można orzec na jego niekorzyść, ale ma zastosowanie także wtedy, gdy orzeczenie zaskarżono na niekorzyść oskarżonego, ponieważ wówczas sąd odwoławczy jest związany granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami, chyba że zachodzą podstawy do orzekania poza tymi granicami na niekorzyść oskarżonego (por. K. Marszał, *Zakaz reformationis in peius...*, s. 13 i 97; K. Woźniewski, *Zakaz reformationis in peius...*, s. 163–173; P. Wiliński, *Zasada prawa...*, s. 596–603).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że zakaz *reformationis in peius* rozciąga się także na ustalenia faktyczne, i to niezależnie od tego, czy ustalenia te zawarte zostały w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w tzw. części dyspozytywnej wyroku lub postanowienia, czy jedynie w części motywacyjnej orzeczenia (por. w szczególności uzasadnienie postanowień Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2009 r., II KK 36/09, OSNKW 2009, z. 9, poz. 80 oraz z dnia 22 czerwca 2006

r., IV KK 108/06, R-OSNKW 2006, poz. 1266 i z dnia 4 kwietnia 2006 r., III KK 274/05, R-OSNKW 2006, poz. 723).

Jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy, "odniesienie zakazu *reformationis in peius* do ustaleń faktycznych i to zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i w postępowaniu ponownym, jest wynikiem konsekwentnej wykładni funkcjonalnej przepisów art. 434 § 1 k.p.k. i art. 443 k.p.k., mającej charakter gwarancyjny. W tej sytuacji zakaz orzekania na niekorzyść rozumieć należy jako zakaz dokonania jakichkolwiek zmian, które powodować mogą negatywne skutki dla oskarżonego, także zmian w zakresie ustaleń faktycznych, również tych zmian, które uwidocznione są jedynie w treści uzasadnienia orzeczenia" (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2010 r., III KK 79/10). Niewątpliwie chodzi jedynie o ustalenia nowe a nie potwierdzenie ustaleń poczynionych przez sąd I instancji, tylko przy użyciu innych dowodów (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2010 r., III KK 79/10).

Najnowsze orzeczenie Sądu najwyższego w przedmiotowym zakresie zostało wydane w dniu 14 września 2023 r. (a więc d dniu rozprawy odwoławczej) pod sygnaturą III KK 6/23.

Tymczasem wskazana powyżej przez SSO Magdalenę Kurczewską-Śmiech podstawa dopuszczenia dowodu nie znajduje się w granicach zaskarżenia! Oskarżyciel nie sformułował bowiem zarzutu, o którym mowa we wskazanej przez Sędziego podstawie.

Rozważyć należy ponadto, jaka istnieje możliwość prowadzenia przez sąd odwoławczy nowych ustaleń faktycznych.

Otóż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2021 r. **I KK 55/19** zakazem bezpośrednim *reformationis in peius*, określonym w art. 434 § 1 k.p.k., objęte są zmiany na niekorzyść oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, w relacji do wyroku wydanego wobec niego w I instancji, a także niezależnie od tego, w jakim miejscu zostały dokonane. Wykluczone jest zatem dokonanie wbrew treści art. 434 § 1 k.p.k. niekorzystnych dla oskarżonego zmian zarówno w części dyspozytywnej wyroku sądu odwoławczego, jak również w jego części motywacyjnej, **w tym także w ramach ustaleń faktycznych.**

Ad. II-2.

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech dopuściła na poziomie II instancji dowodu z opinii biegłego bez wskazania właściwych podstaw prawnych oraz bez wskazania wynikających z przepisów prawa określonych racji faktycznych.

Przede wszystkim zauważyć należy, iż w procedurze wykroczeniowej sąd odwoławczy ma bardzo wąskie kompetencje, które w zasadzie ograniczają się jedynie do kontroli środka zaskarżenia. Co do zasady zatem postępowania dowodowego na poziomie II instancji nie prowadzi się. Wyjątkowo jedynie sąd okręgowy może dopuścić dowód na podstawie art. 106a k.p.w. – o ile przyczyni się to do przyspieszenia postępowania.

Iudex suspectus – dopuszczając dowód z opinii biegłego – nie powołała się jednak na art. 106a k.p.w. Nie wskazała też określonej w tym przepisie

przesłanki – jako uzasadnienia dla przeprowadzenia tego dowodu. Wręcz przeciwnie – sędzia prowadzi CAŁE postępowanie dowodowe i wywraca wszystkie niemal ustalenia faktyczne sądu podrzędnego, bowiem biegły otrzymał taki zakres przedmiotu do zaopiniowania, że praktycznie ma się wypowiedzieć o wszystkim.

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech działa zatem poza prawem, bo też i prawo jej nie przeszkadza. Ma do zrealizowania określoną misję. Posiada określone nastawienie do niniejszej sprawy, z którego wynika, że bezpośrednio zmierza do doprowadzenia do skazania obwinionego – wszelkimi, także pozaprawnymi sposobami.

Ad. II-3.

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech powierzyła sporządzenie opinii biegłemu osobie, która nie posiada wiedzy specjalnej w zakresie pomiarów prędkości urządzenia laserowymi i nie jest biegłym wpisanym na listę biegłych w zakresie tej specjalności.

Na liście Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie pod pozycją 853. wpisano następujące specjalności, w zakresie których Przemysław Kałkowski posiada wiedzę specjalną:

mgr inż. Kałkowski Przemysław - ustanowiony

do 2024 r. – LUBLIN

tel. 885-246-670

p.kalkowski@poczta.fm

/patrz: Rekonstrukcja wypadków drogowych, Ruch drogowy i technika samochodowa; Odtwarzanie przebiegu wypadków i kolizji drogowych, Analiza pomiarów prędkości pojazdów wykonanych fotoradarami, wideorejestratorami oraz analiza odcinkowych pomiarów prędkości/.

Nie ma zatem na tej liście wymienionej specjalności w zakresie analizy pomiarów urządzeniami laserowymi.

Niezależnie od powyższe, obwiniony, działając jako piastun organu organizacji społecznej zwrócił się do Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł o udostępnienie wykazu dokumentów *znajdujących się w aktach postępowania przeprowadzonego przez Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie o wpis na listę biegłych sądowych Przemysława Kałkowskiego w zakresie specjalności I.14.4. Pomiar prędkości pojazdów za pomocą technologii: radarowych (radary, fotoradary), laserowych (lasery, fotolasery), prędkościomierzy kontrolnych (wideorejestratorów), odcinkowego pomiaru prędkości i innymi metodami oraz systemów kontroli przejazdu na „czerwonym świetle”.*

Dowód: odpis wniosku SPnD do Prezesa Sądu Okręgowego (l. dz. 189/23) – w załączeniu

W odpowiedzi na powyższy wniosek Prezes Sądu Okręgowego w Lublinie przesłał pismem z dnia 27 grudnia 2023 r. (Adm.-095-314/23) odpowiedź, z której wynika, że Przemysław Kałkowski nie załączył do wniosku o wpis na listę

biegłych żadnego dokumentu potwierdzającego jego wiedzę i kwalifikacje w obszarze laserowych mierników prędkości.

Dowód: pismo Prezes Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 grudnia 2023 r. (Adm.-095-314/23) – w załączeniu

Ad. II-4.

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmich ewidentnie zmierzanie do uchylecia wyroku I instancji oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu i do związania tegoż Sądu nowymi ustalenia dokonanymi przez Sąd II instancji, których obwiniony nie będzie mógł instancyjnie zaskarżyć. Wynika to wprost z jej słów wypowiedzianych na rozprawie, że „sprawa nie wróci do Sądu Rejonowego na tym etapie”.

Ad. II-5.

Iudex suspectus uwłacza niezawisłości sędziowskiej poprzez podejmowanie decyzji procesowych w niniejszej sprawie wraz z innymi osobami (osobą). Z jej własnych słów (poprzez użycie liczby mnogiej) wynika, że decyzję w przedmiocie wyboru osoby biegłego będzie podejmowała w raz z inną osobą lub innymi osobami.

Dowód: nagranie audio rozprawy z dnia 14 września 2023 r., płyta nr 5 – w załączeniu.

Ad. III.

Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech nie dopełniła obowiązku czuwania nad zachowaniem bezstronności i nie powiadomiła o okoliczności, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k., poprzez złożenie żądania wyłączenia jej od udziału w sprawie – pomimo pozostawania od dnia 30 sierpnia 2022 r. w konflikcie obwinionym.

W dniu 30 sierpnia 2022 r. SSO Magdalenę Kurczewską-Śmiech, nie mając ku temu żadnych podstaw prawnych, uniemożliwiła obwinionemu wykonywania funkcji dziennikarza poprzez wydanie mu zakazu dokonywania rejestracji video publicznej i jawnej rozprawy w sprawie XI Ka 743/22.

W dniu 29 września 2022 r. obwiniony złożył w tej sprawie do Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie petycję, która jednak (co jest bezprawne) nie została zamieszczona na stronie internetowej Sądu.

W kolejnych miesiącach konflikt pomiędzy obwinionym a sędzią Magdaleną Kurczewską-Śmiech a obwinionym coraz bardziej się zaostrzał i zaowocował skargami do: Prezesa Sądu Apelacyjnego, Krajowej Rady Sądownictwa, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Ministra Sprawiedliwości.

Ostatecznie obwiniony – działając jako Prezes Stowarzyszenia Prawo na Drodze skierował do prokuratury zawiadomienie o popełnieniu przez w/w przestępstwa z art. 231 kk.

Dowód: odpis zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 21 grudnia 2023 r. (l. dz. 193/23) – w załączeniu.

W niniejszej sprawie Prokuratura Rejonowa Lublin-Północ w Lublinie wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa.

Dowód: postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 24 stycznia 2024 r. – w załączeniu.

Na powyższe postanowienie skierowane zostało zażalenie, w którym podniesiono na tyle silne zarzuty, że nie ma co nawet liczyć na to, że nie doprowadzą one do uchylenia powyższego postanowienia;

Dowód: odpis zażalenia na postanowienie Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 15 lutego 2024 r. – w załączeniu.

W związku z powyższym, trudno oprzeć się wrażeniu, że Sędzia Magdalena Kurczewska-Śmiech prowadzi niniejszy proces w taki sposób, aby zemścić się na obwinionym za to, że dochodzi on swoich praw.

W związku z powyższym wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Załączniki:

- pięć ponumerowanych płyt DVD zawierających nagrania poszczególnych fragmentów rozprawy z dnia 14 września 2023 r.;
- odpis wniosku SPnD do Prezesa Sądu Okręgowego (l. dz. 189/23);
- pismo Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 grudnia 2023 r. (Adm.-095-314/23);
- odpis zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 21 grudnia 2023 r. (l. dz. 193/23);
- postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 24 stycznia 2024 r.;
- odpis zażalenia na postanowienie Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 15 lutego 2024 r.